

خطِ دومِ پولس بَلِدِه ایماندارای تِسالوُنیکی

پیشگفتار

سوال های که د باره پس آمدون مسیح د مینکل ایماندارای تِسالوُنیکی پیدا شده بود، باعثِ مشکلاتِ کله شد. امزو خاطر پولس د خطِ دوم خو بَلِدِه تِسالوُنیکیا واضح مونه که پیش از آمدون مسیح، بدی و شرارت زیر راهنمایی یگ نفر که «شیر» و یا «زشت بیروکار» گفته شده د آخرین حد میرسه. او نفر د ضِدِ مسیح باله مُوشَه، ولے مسیح د وختِ پس آمدون خو او ره قد نَفَسِ دان خو نابُود مُونه.

پولس د امزی خط قد تاکید کلو از ایماندارای تِسالوُنیکی خاهِش مُونه که با وجودِ مشکلات و سختی ها د ایمان خو مُستحکم بُمنه و بَلِدِه نَفَقَه خو رقم پولس و همکارای شی کار کنه و د کارای نیک ادامه بَدیهه.

فهرست عنوانها

سلام ها (فصل ۱ : آیه ۱)

شُکرگزاری و دُعا (۳:۱)

ظهورِ دجال پیش از ظهورِ عیسیٰ مسیح (۱:۲)

د ایمان خو استوار بُمنید (۱۳:۲)

درخاستِ دعا (۱:۳)

پرهیز از ژمبلي (۶:۳)

سلام ها

۱ از طرفِ پولس، سیلوانس و تیموتاوس، تقدیم د جماعتِ ایماندارای شارِ

تِسالونیکی که د آته مو خدا و د مولا عیسیٰ مسیح تعلق دَرید. ^۲ فیض و سلامتی از طرفِ

آته مو خدا و مولا عیسیٰ مسیح نصیب شمو شُنَه.

شُکرگزاری و دعا

۳ پرازو، مو باید همیشه خدا ره بَلَدِه شمو شُکر-و-سپاس بُگی. آرے، درست آسته که

امیطور کنی، چراکه شمو د ایمان خو خوب رُشد-و-ترقی کدید و مُحبَّتِ پگ شمو قد

یگدیگه شمو بے اندازه کلو شده رَیی یه. ^۴ د امزی دلیل خودون مو د مینکلِ جماعت های

ایماندارای خدا د باره شمو افتخار مُونی و از پایداری و ایمان شمو د حالیکه آزار ها و

رنج ها ره تَحَمُّل مُونید، دزوا تعريف مُونی. ^۵ تمام امزی چیزا ثابت مُونه که قضاوتِ خدا

عادلانه آسته و د نتیجه، او شمو ره لایق ازی مینگره که د پادشاهی ازو داخل شُنید که

فِعْلًا از خاطرِ امزو پادشاهی شُمو رَنْج مِينَگَرِيد. چُون دَ نظرِ خُدا دُرْسْتَه که او زَجَر-و-

شِكْنَجَه ره دَزُو كسا بِدِيه که اوْنا دَز شُمو رَنْج رَسَنَدَه، ولے دَز شُمو که رَنْج مِينَگَرِيد و ام دَز مو، خُدا آسُودَگَى مُوبَخَشَه. إِي چِيزَا دَأْ وخت رُخ مِيدِيه که مَولا عِيسَى بِـبلَغَه از منِه الَّنَّگَه هَای آتِش قد ملايکَه هَای پُـر قُـدرَت خُـو از آـسمَو ظَهُور مُـونَه، و دَـكَـسَـاـيـ کـه خُـدا رـه نـمـيـنـخـشـه و اـز إـنـجـيلـ مـولـايـ مو عـيـسـىـ إـطـاعـت نـمـوكـنـهـ، جـزاـ مـيـديـهـ. جـزاـيـ اـزواـ اـمـيـ آـسـتـهـ کـهـ اوـنـاـ دـ وـسـيـلـهـ حـضـورـ مـوـلاـ وـ دـ وـسـيـلـهـ قـدـرـتـ پـرـجـلـالـ اـزـوـ دـ هـلـاكـتـ أـبـدـيـ گـرـفتـارـ مـوـشـهـ. دـمـزـوـ رـوـزـ کـهـ اوـپـسـ مـيـيـهـ، مـقـدـسـيـنـ اـزـوـ اوـ رـهـ بـزـرـگـيـ وـ جـلـالـ مـيـديـهـ، يـعـنـىـ تـامـ کـسـاـيـ کـهـ دـزـوـ اـيمـانـ آـورـدـهـ اوـ رـهـ حـمـدـ وـ ثـنـاـ مـوـگـهـ. شـمـوـ اـمـ شـامـيلـ اـمـزوـ کـسـاـيـ أـسـتـيـدـ، چـراـکـهـ شـمـوـ شـاهـدـيـ اـزـمـوـ رـهـ کـهـ دـ بـارـهـ مـوـلاـ عـيـسـىـ بـوـدـ، قـبـولـ کـدـهـ اـيمـانـ آـورـدـيـدـ.

پـسـ اـمـزـيـ خـاطـرـ موـ هـرـ وـخـتـ بـلـدـهـ شـمـوـ دـعـاـ مـوـنـىـ کـهـ خـدـاـيـ موـ شـمـوـ رـهـ لـايـقـ اـزـيـ بـدـنـهـ کـهـ دـ دـعـوـتـ شـىـ شـامـيلـ شـنـيـدـ. خـُـداـ دـزـ شـمـوـ قـدـرـتـ بـدـيـهـ کـهـ دـ تـامـ نـيـتـ هـايـ نـيـكـ وـ کـارـايـ پـرـايـمانـ کـامـيـابـ بـشـيـدـ، تـاـکـهـ نـامـ مـولـايـ مو~ عـيـسـىـ دـ بـيـنـ شـمـوـ بـزـرـگـيـ وـ جـلـالـ پـيـداـ کـنـهـ وـ شـمـوـ اـمـ دـ وـسـيـلـهـ اـزـوـ دـ مـطـابـيقـ فـيـضـ خـدـاـيـ موـ وـ مـوـلاـ عـيـسـىـ مـسـيـحـ صـاحـبـ عـزـتـ وـ اـحـترـامـ شـنـيـدـ.

ظَهُورِ دَجَالِ پَيْشَ از ظَهُورِ عِيسَى مَسِيحَ

۲ بـرـارـوـ، دـ بـارـهـ پـسـ آـمـدـونـ مـولـايـ مو~ عـيـسـىـ مـسـيـحـ وـ يـكـجـايـ شـدـونـ اـزـمـوـ قـدـ اـزـوـ، ما

از شُمو خاھِش مُونم^۱ که اگه يَگو کس مُوگیه که روزِ پس آمدونِ مَولا گاه آمده، فِکرای شُمو زُود پاشان نَشنه و وَرخطا نَشَنید، حتی اگه يَگو کس إدعا کنه که از روح الْقُدُس يا از کلامِ خُدا شِنیده و يا از طرفِ ازمو کُدم خط دَرَه.^۲ هیچ کس شُمو ره دَمزی چیزا بازی نَدیه، چون پیش ازی که او روز بییه، يگ شورِش کله باید دَضِدِ خُدا رُخ بِدیه و امُو مَرد شریر، یعنی «باقِه نابُود شُدَنی» باید ظُهور کنه.^۳ او قد هر چیزی که مربُوط دَخُدا و پرسِتِش أسته مُخالفَت مُونه و خود خُوره از پگ کده کله تر فِکر مُونه تا اندازه که دَخانه خُدا داخل مُوشه و دَأونجی شِشته إدعا مُونه که "ما خُدا أَسْتُم".^۴ آیا دَیاد شُمو نَمَنده؟ وختیکه قد شُمو بُودم ای چیزا ره دَز شُمو مُوگفتُم.^۵ و آلی شُمو میدَنید که چیز خیل مانع ظُهورِ ازو مُوشه تاکه او دَوخت خُو ظاھِر شُنه.^۶ و قُوتِ مَخْفی بے قانونی و شرارت امی آلی کار کده رَیی يَه. لیکِن يَگو کس مانع آمدونِ آدم شریر أَسْتُه و دَمِ رُوی شی ره گِرفته رَیی يَه. و تا غَیْتیکه امُو کس از پیشِ رُوی آدم شریر باله نَشنه، آدم شریر آمده نَمِیتنه.

بعد ازو امُو نفر شریر ظاھِر مُوشه که مَولا او ره قد پُفِ دان خُو نیست-و-نابُود مُونه،^۷ یعنی قد ظُهور خُو کاملاً او ره از بَین مُویره.^۸ ظُهورِ امزُو آدم شریر دَمُطابِقِ کارای شیطو دَوسِیله هر رقم قُدرت و چیزای عجِیب و مُعجزه های دروغی معلُومدار مُوشه،^۹ و او هر رقم فریبِ گُمراه کُننده ره إسْتِعمال مُونه تا امُو کسای ره که دَراهِ مَرگ رَیی أَسْتُه، بازی بِدیه. و ازی که اونا نَخاست راستی-و-حقِیقت ره دوست بِدَنَه، اونا نِجات پیدا نَمُونه.

دَمزی دَلِیل خُدا اونا ره دَزیرِ تاثیرِ گُمراه کُننده میله تا اندازه که اونا امُو دروغ ها ره باور کُنه.^{۱۰} دَنتِیجه، تمامِ کسای که راستی-و-حقِیقت ره قُبُول نَکده، بلکِه از بَدَی-و-

شراست لذت بُرده، محکوم مُوشه.

د ایمان خو اُستوار بُمنید

پس آی بِرارو که عزیزای مولاً استید، مو بايد همیشه خُدا ره بَلِدِه شُمو شُکر-و-سِپاس ^{۱۳} بُگی، ازی که خُدا از ابتدا شُمو ره انتخاب کده تا د وسیله روح الْقُدُس مُقدَّس شُده از طریق ایمان د حقیقت نجات پیدا کُنید. ^{۱۴} او شُمو ره د وسیله خوشخبری ازمو بَلِدِه امزی نجات دعوت دد تاکه د بُزرگی-و-جلالِ مولای مو عیسیٰ مسیح شریک شُنید. ^{۱۵} پس آی بِرارو، اُستوار بشیید؛ تعلیم-و-رواياتی ره که بطوط زبونی و یا د وسیله خط از مو حاصل کدید، محکم بگیرید. ^{۱۶} خود مولای مو عیسیٰ مسیح و آته مو خُدا که مو ره مُحبَّت کد و از روی فیض خو دَز مو تَسلی دائمی و اُمید نیک بخشید، ^{۱۷} دل‌های شُمو ره ام تَسلی بُدیه و شُمو ره د هر کِردار و گفتار نیک قُوت بُدیه.

درخاستِ دُعا

۳ آخِر کار، آی بِرارو، د حق ازمو دُعا کُنید که کلامِ مولاً د تیزی پَخش شُنه و د پیش مردمِ دیگه ام احترام پیدا کنه، امُورقم که شُمو ام او ره د احترام قبول کدید. دُعا کُنید که مو از چنگِ آدمای فاسِد و بدکار خلاص شُنى، چراکه پگِ مردم ایماندار نییه. ^{۱۸} لیکن

مَوْلَاِي مو وفادار آسته؛ او شُمو ره قَوَى مُونه و دَمُقَابِلِ شرِير-و-بَدَكار از شُمو مُحَافِظَتَه مُونه.^٤ وختیکه دَبَارِه شُمو فِكَر مُونی، مو دَمَوْلا عِيسَى إِطْمِينانَ دَرِی که هر دَسْتُورِی که دَز شُمو بَدِی، شُمو اُو ره ام آلی و ام دَآینَدَه پُوره مُونَید.^٥ مَوْلا عِيسَى دِل های شُمو ره ياري کُنه تا مُحَبَّتِ خُدا و صَبَرِ مسيح ره خُوبَتَر پَي بُبرَيد.

پرهيز از ٿمبلي

آي ٻاراو، مو دَنَامِ مَوْلَاِي مو عِيسَى مسيح دَز شُمو ايني حُكم ره مِيدِي: از هر ٻارِ^٦ مسيحي که ٿمبلي مُونه و دَمُطَابِقِ تعلِيم-و-رواياتي که از مو ياد گِرفته عمل نَمُوكُنه، دُوري کُنَيد.^٧ چون خودون شُمو مِيدَنَيد که چُطُور باید از مو سرماشق ڀَگِيرِيد. مو دَمِينَكِل شُمو ٿمبلي نَكَدي^٨ و نانِ مُفت ره از هِيچ کس نَخوردِي، بلکِه شاو و روز دَزَّحمَت و مُشَقَّت کار مُوكَدِي تاكه بارِ دوشِي يَگون شُمو نَشَنَي.^٩ او طورِ نِيه که دَبَلِه شُمو حق نَدَشتِي، ليڪِن خودون مو مِيَخاستِي که بَلِده شُمو يَگ الْكُو بَشَى تاكه از مو سرماشق ڀَگِيرِيد.^{١٠} و حتى دَمَزو وخت که قد شُمو بُودِي، ايني حُكم ره دَز شُمو دَدَه بُودِي: "هر کسِي که نَمِيَخايِه کار کُنه، او حقِ نان خوردو ره ام نَدره."^{١١} چون مِيشنَتُوم که يَگون شُمو ٿمبيل آستِيد و هِيچ کار نَمُونَيد، بلکِه ايله گوي آستِيد.^{١٢} دَامزِي رقم آدما دَنَامِ مَوْلا عِيسَى مسيح حُكم مِيدُم و اونا ره نصيحت مُونِتم که دَآرامِي کار کده نان خُو ره بُخوره.^{١٣} و شُمو، آي ٻاراو، از نِيڪِي کدو مَنَدَه-و-دِلَزَدَه نَشَنَي.^{١٤} اگه يَگو کس از گُفتِه مو که

دَمْزِي خُط نوِشته کدی نَمُوشَه، اوخته او ره نشانی کنِید و هُوش کنِید که قد ازو رفت-و-
آمد نَكِينَيد، تاکه او از رفتار خُو شرِمنَه شُنَه.^{١٥} ليکِن او ره دُشمون خُو حِساب نَكِينَيد،
بَلْكِه او ره مِثِل يِگ بِرارِ ايماندار سرزَنش کُنَيْد.

دَ آخر، سروِرِ سلامَتى دَز شُمو هر زمان و دَ هر حالت صُلح-و-آرامِش بِديه. مَولا قد پَگ
شُمو بَشه.^{١٦} ما پولُس، امى دُعا-و-سلام ره قد دِستِ خود خُو نوِشته کدِيم. دَ تمامِ نامه
های مه اينَمی نشانی مه يَه که ما امى رقم نوِشته مُونُم:^{١٧} فَيَضِ مَولَى مَوْعِيسَى مَسِيح
نصِيبِ پَگ شُمو شُنَه. آمين.